

[Thomsen.]

burde være saaledes, at Producenterne i det mindste faar Produktionsprisen, et rimeligt Princip skulde man synes i en Verden og i et Land, hvor fri Konkurrence ikke eksisterer. Kun derigennem, at Landbruget opnaar Produktionsprisen, kan Landbruget faa en anstændig Arbejds løn.

I denne Forbindelse bør det maaske undersøges, om vi som Nation har Raad til fra Udlandet at indføre Raastoffer til Fremstilling af ca. 80 Mill. kg Margarine aarlig samtidig med, at vi brænder i Tusindvis af gode Kreaturer. Kan det for øvrigt forliges med Landbrugsministerens smukke Ord i Radioen for nogen Tid siden om Planøkonomi? Mig forekommer det, at det har meget lidt med Plan at gøre og slet intet med Økonomi. Er det ikke ærlig talt for meget forlangt, at Landbruget skal fremskaffe Valuta til Hvalolie og Negerfedt, der i høj Grad er ødelæggende for Salget af sunde første Klasses Varer som Smør og Fedt? Maaske der kunde være Grund til at ændre lidt paa Margarinefarvningsbestemmelserne, saa Smørret ikke derigennem blev efterlignet og handikappet. Skal Margarinen endelig farves, vil grønt efter min Mening være mere passende for dette i sig selv uappetitlige og vitaminfattige Produkt. Hvis Margarinefabrikkernes Produktion blev standset, vilde der, hvis den samme Ernæringsmængde skulde fremstilles i Form af Fedt, Flæsk og Smør, blive Brug for Produktionen fra ca. 50 000 Husmandsbrug, altsaa et Beskæftigelsesspørgsmaal af ikke ringe Betydning.

Ja, hvis mit Indlæg bliver mere udførligt, end maaske mange synes om, er Grunden den, at Forretningsordenen snart vil forhindre, at de mere menige Medlemmer kan faa Lov til fra denne Talerstol at komme med udførligere Udtalelser. Vort Arbejde her i Tinget vil i endnu højere Grad indskrænke sig til, at vi paa Tælling rejser og sætter os. Er det for øvrigt i Overensstemmelse med det saa meget omtalte højtidelige Løfte, vi har underskrevet? Det minder i hvert Fald mere om Disciplin end just om Samvittighed, og det rimer i hvert Fald daarligt med de sande og smukke Ord, der er prentet i Vandrehallen, at „paa Rigets Borg skal i dens Mødesale med Folkets Stemme Folkesjælen tale“.

Om det før skitserede Spørgsmaal Nr. 2 vil jeg gerne sige, at Valutaspørgsmaalet trods Forliget, trods Kronefaldet og trods de mange vedtagne Love endnu er det centrale i Situationen. Dette Problem maa tages op til grundig Overvejelse uden Hensyn til, om der maaske endnu er Partier, der

ikke undser sig for at slaa politisk Mønt af dette saa livsvigtige Spørgsmaal, livsvigtigt navnlig for Bonde og Arbejder; ja, det er vigtigt ogsaa for Arbejderne og ikke mindst for de lavest lønnede, for Landarbejderne, og det er da i særlig Grad vigtigt for dem, der i Dag staar uden Beskæftigelse. Vel kan der være noget tilfredsstillende i at have en høj Løn, men alligevel, en tvivlsom Glæde, naar det efterhaanden blot bliver paa Papiret. Arbejderne burde forstaa, at den første Betingelse for at faa en høj Løn er, at der er Basis for at betale den. Det er der ikke i et stagnerende og et urentabelt Erhvervsliv; det fører kun til Forarmelse, Arbejdsløshed og afgjort med Tiden ogsaa til mindre Løn.

Interessant kunde det for øvrigt i denne Forbindelse være at høre, om Regeringen er enig med Socialministeren i den Betragtning, han gjorde gældende her i Tinget for kort Tid siden, den Betragtning, at Priserne maa stabiliseres efter Lønniveauet. Hvis det er Tilfældet, saa vil Regeringen formodentlig være lydhør overfor mine Ønsker; jeg regner i hvert Fald med, at den højtærede Socialminister vil støtte mig i disse Krav.

Til Arbejdernes Repræsentanter i dette Ting vil jeg gerne sige: Vær med til at skabe Betingelser for Arbejde og for Fortjeneste — derefter, men først da, er Tiden inde til at sikre Arbejderne en passende Part af Udbyttet. Det omvendte lader sig nu en Gang ikke gøre. Det er Snæversyn, eller maaske snarere Egoisme, naar Højfinansens og dens Presse søger at vinde Arbejderne som Modstandere af en fornuftig Valutapolitik. Forholdet ligger i Virkeligheden saadan, at selv et ret stærkt Kronefald ikke paavirker Udgifterne paa et almindeligt Budget i særlig høj Grad; det gør det ikke af den simple Grund, at en stor Part af Udgifterne overheadet ikke behøver at paavirkes, og endvidere fordi en Stigning i Engrospriserne procentvis ikke mærkes ret meget paa Detailpriserne. Der foreligger Beregninger, som viser, at Udgifterne paa et normalt Budget her i København ikke vil stige med mere end 10 pCt. og ikke naa op paa Niveauet for 1929, selv om Vekselkurserne stiger med 40 pCt. Den oplyste Arbejder vil sikkert indse, at den valutariske Tilpasnings Vej er langt, langt at foretrække for direkte Lønnedskæring, og forstaa, at vi kun derigennem kan skabe økonomisk Ligevægt, en Ligevægt, som er af afgørende Betydning for, at de, der har Arbejde, kan beholde det, og for, at de, som er ledige, igen kan faa noget at bestille og noget at fortjene.